

ПОЛ АНДЕРСЪН ГИБРАЛТАРСКИЯТ ВОДОПАД

Част 3 от „Патрул във времето“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1998

chitanka.info

Предполагаше се, че базата на Патрула във времето ще функционира тук не повече от сто години — до края на Изпълването. През това време постоянният състав щеше да е съвсем ограничен — неколцина учени и обслужващ персонал. Ето защо базата не беше голяма — къща и две служебни постройки.

Когато се озова в най-южния край на Иберия пет и половина милиона години преди своето раждане, Том Номура установи, че релефът на местността е далеч по-различен от този, който помнеше от уроците по география. Издигащите се плавно на север хълмове постепенно преминаваха в планинска верига, обхващаща целия хоризонт, прорязана от дълбоки клисури с тъмни мастилени сенки. Климатът беше сух, тропически: през зимата, макар и рядко, падаха проливни дъждове, затова пък лятно време рекичките се свиваха до немошни ручейчета, или съвсем пресъхваха, а тревата изгаряше до жълто. Дървета и храсти се срещаха рядко — изобилстваха трънаци, мимоза, акация, палми, папрат и орхидеи.

И въпреки това животът кипеше: в безоблачното небе се рееха лешояди и ястреби, безчет тревопасни пасяха в общо, неизброимо стадо — раирани като зебри дребни коне, първобитни носорози и донякъде напомнящи тапири жирафи. Понякога се срещаха и покрити с рядка козина мастодонти с гигантски, закривени бивни, малки зли очички и свиреп нрав — далечни прадеди на своите благородни потомци, слоновете. Имаше и хищници — саблезъби тигри, едри зъбати котки, хиени и шумни стада от маймуни, които вече правеха опити да стъпват на задните си крака. Мравуняците достигаха до шест фута височина.

Въздухът ухаеше на суха трева, нагорещена земя, изпражнения и кръв. Когато излезеше вятър, вдигаше гигантски облаци прах. Земята се тресеше под тропота на копита, цвърчаха птичи ята и се чуваше рев на зверове. С настъпването на нощта студът ставаше нетърпим, а в ясното небе изгряваха толкова много звезди, че никой не забелязваше познати съзвездия.

Но така беше до скоро. Докато не започнаха големите промени. А сега бе дошъл редът на Гръмовното столетие. И когато то приключи, нищо вече няма да е както преди.

* * *

— Не, благодаря. Днес ще се поразходя, ще се поогледам. А вие се забавлявайте. — Менс Еверард погледна изпод вежди Том Номура и Филис Реч и се усмихна.

Номура дори беше готов да се закълне, че този плещест, леко побелял мъж с множество белези по лицето, му намигна шеговито. Двамата не само бяха от една епоха, но дори и родината им бе една и съща. Разликата не бе кой знае колко голяма: Еверард бе завербуван в Ню Йорк през 1954-та, а Номура — в Сан Франциско от 1972 година. И да имаше някои дребни подробности, които да отличаваха тези дати, не бяха нищо повече от мехурчета върху разпенената повърхност на времето. Считано от завършването на Академията, биологичният живот на Том Номура не надхвърляше четвърт столетие, а Еверард не казваше колко десетилетия е добавил към възрастта си в странствания из времена и епохи. Но отчитайки подмладяващите процедури, на които редовно се подлагаха сътрудниците на Патрула, да се открие истинският им брой беше задача с повишена трудност. Номура имаше чувството, че заради многобройните си превъплъщения агентът му бе станал далеч по-чужд от родилата се две хилядолетия след края на двайсети век Филис Реч.

— Да тръгваме — подхвърли тя на Номура и дори тази груба фраза на темпорален прозвуча от устата ѝ нежно и мелодично.

Те слязоха по стълбите и пресякоха двора. По пътя срещнаха двама колеги, които ги поздравиха любезно, но Номура усещаше, че го правят главно заради девойката, Филис бе висока, стройна, с орлов профил, който издаваше сила, но първоначалното сурово впечатление се смекчаваше от големите зелени очи и чувствени устни. Дори безформеният сив комбинезон и високите ботуши не разваляха фигурата ѝ, нито загрозяваха грациозната ѝ походка.

Номура знаеше, че също не изглежда зле — гъвкаво мускулесто тяло, скулесто лице с правилни черти, мургава кожа, но редом с Филис се чувстваше някак неловко.

„А също така и незабележим“ — помисли си той. Беше само един новоизпечен патрулен, при това не оперативен агент, а научен

сътрудник. „Как да разкрия пред една аристократка от епохата на Първия Матриархат, че съм влюбен в нея?“

До водопада оставаха още няколко мили, но във въздуха вече се носеше нестихващият грохот. Понякога Номура го оприличаваше на църковен хор. Дали беше плод на въображението му, или произтичаше от неуловимите вибрации, които се предаваха по земната повърхност?

Филис отвори вратата на гаража. Вътре имаше няколко хроноцикъла, напомнящи двуместни мотоциклети, но без колела. Оборудвани с антигравитатори, тези машини бяха в състояние да извършват скокове през няколко хиляди години. (Хроноциклите и техните пилоти бяха доставени тук благодарение на по-мощните хрономобили и хронокатери). Хроноцикълът на Филис бе оборудван с всевъзможна записваща апаратура. Том така и не успя да я убеди, че товарът надхвърля определените норми, а не му даваше сърце да доложи за това на началството. Тъкмо затова покани Еверард — разчиташе, че като старши по звание американецът ще забележи нарушението и ще направи забележка на приятелката му.

— Размърдай се — подхвърли тя през рамо. — Утрото скоро ще остарее.

Том седна на своя хроноцикъл, включи захранването, двамата с Филис се плъзнаха безшумно през вратата на гаража и литнаха. Като набраха височина, те преминаха в хоризонтален полет и се понесоха на юг, където река Океан се вливаше в Средата на Света.

Южният хоризонт, както обикновено, се губеше зад пелена от мъгла, а отгоре синееше небето. С приближаването им мътната завеса се вдигна и не след дълго увисна над тях. По-нататък светът изчезваше сред водовъртеж от сивкави вихри, ушите им заглъхнаха от оглушителния рев, по околните скали се стичаха ручейчета, прокарайки безброй канали в земята. Толкова плътна бе тази хладна, солена мъгла, че дори да се диша бе опасно.

Гледката, която се откриваше от високо, караше дъха да секне — нагледно илюстрирана картина за края на една геологична епоха. В продължение на половин милион години грамадната чаша на Средиземно море е била празна. Но ето че сега Херкулесовите врати се бяха разтворили и през тях нахлуваше Атлантика.

Разсичайки въздуха, Номура извърна поглед на запад към неспокойното, изпъстрено с пенести вълни безбрежно пространство.

Виждаше и мястото, където водите на океана се устремяваха през наскоро появилата се цепнатина между Европа и Африка. Безброй течения се сблъскваха и завъртаха, губейки се сред хаоса, бушуващ между земята и небето. Стихията помиташе скали, изпълваше в миг долини и на много мили зад тях бе покрила целия бряг с ослепителна пяна. Яростен, снежнобял поток разсичаше двата континента на широчина осем мили, сияейки с изумруден блясък, а ревът и грохотът му отекваха надалеч. Пръските летяха толкова нависоко, че цялата Херкулесова врата бе скрита от непрогледна, влажна мъгла.

Ярките слънчеви лъчи рисуваха дъги в мъглата. Тук, на тази височина, шумът на реката бе като стържене на чудовищни воденични камъни и Номура съвсем ясно различи гласа на Филис в слушалките, когато девойката спря своята машина и вдигна ръка:

— Почакай. Искам да направя няколко снимки, преди да продължим.

— Не прекаляваш ли с тия твои снимки? — тросна се Том.

— Нищо не е прекалено там, където има чудо — отвърна с мек упрек тя.

Сърцето му подскочи. „Тя съвсем не е войник в пола, родена да властва над тези, които стоят по-долу от нея. Не е такава въпреки произхода и навиците си. Тя познава благоговейния ужас и красотата и... да-да, знае какво е усещал Господ Бог, когато е запретнал ръкави... — И си каза насмешливо: — Майчице, какви ги дрънкам!“

Задачата ѝ беше да направи аудио-визуален многодиапазонен запис на Събитието — от неговото начало до деня, след близо сто години, когато чашата ще се напълни и вълните ще залезят брега, където много по-късно ще пристигне Одисей. А това ще ѝ отнеме поне няколко месеца. („И на мен, на мен също, но толкова по-добре!“)

Всеки сътрудник мечтаеше да присъства поне за кратко на това грандиозно събитие: в Патрула вземаха само хора, които обичат приключенията. Но не всички можеха да пътуват в далечното минало, иначе щеше да стане твърде пренаселено в един сравнително малък отрязък от време. Така че болшинството трябваше да се задоволи с разказите на другите. За настоящата задача бе избран човек с дарба на истински художник, способен не само да гледа и снима, но да възприема и улавя красивото и важното.

Номура помнеше колко бе изненадан, когато го назначиха за помощник на Филис.

Нима вечно страдащият от недостиг на работна ръка Патрул можеше да си позволи да държи на щат професионален художник?

След като отговори на онази не съвсем разбираема обява, премина цял куп непонятни тестове и научи това-онова за темпоралните пътешествия, Номура си зададе въпроса възможно ли е в Патрула да приемат полицаи и професионални спасители. Оказа се, че това всъщност е постоянна практика. Разбираше и оправдаваше също така необходимостта от административни и канцеларски работници, резиденти, историци, антрополози и, естествено, научни сътрудници, като него. Но няколкото седмици съвместна работа с Филис го убедиха, че и за художниците има място в Патрула. Човек не живее само заради храната и приключенията, нужна му е и красотата...

Филис презареди записващата система и извика:

— Напред!

Когато изви на изток, върху косите ѝ падна слънчев лъч и те засияха като злато. Том покорно я следваше.

* * *

Дъното на Средиземно море е с близо десет хиляди фута пониско от равнището на Световния океан. Колосалните водни маси преодоляваха този праг през един тесен пролив с дължина петдесетина мили. Десет хиляди кубически мили за година — сто водопада Виктория, хиляда Ниагари.

Но това е само статистика. А реалността бе рев на побеляла от пяна вода, скрита от пелена, срутваща се и разкъсвана земя, тресящи се планини. Хората гледаха и чуваха това чудо, усещаха вкуса и мириса му. Но не беше по силите им сами да разрешат проблема.

Навътре проливът се разширяваше, течението ставаше спокойно, а водата придобиваше тъмнозелен цвят. Мъглата се разреждаше, зад разпокъсаната ѝ завеса се мяркаха острови — досущ като кораби, заровили носове във вълните. По бреговете им все още кипеше живот, но само след стотина години повечето от тях ще бъдат

проядени от ерозията, а растенията и животните няма да издържат рязката промяна на климата.

Защото Събитието ще премести историята на Земята от миоцена в палеоцена.

Те летяха все по-навътре, но шумът не отслабваше, дори се усилваше. Потокът тук вече не бушуваше, но отпред нарастваше някакъв тътен — сякаш идваше от огромна медна камбана. Той различи очертанията на носа, чиито жалки останки в далечното бъдеще ще се наричат Гибралтар. Отвъд него започваше водопадът с ширина двайсет мили, от който водата се спускаше в пропаст, дълбока пет хиляди фута.

С ужасяваща лекота потокът се откъсваше от обрива. На фона на мрачните урви и пожълтялата трева, водата изглеждаше изумрудено зелена и сияеше ослепително на слънцето. Долната част на водопада бе скрита в непрогледна бяла пелена, мятаща се в безкраен вихър. Още по-нататък водата образуваше широко езеро, разделяше се на множество реки, прокарваше каньони и се носеше все по-навътре в колосалната падина, обречена съвсем скоро да се превърне в морско дъно.

Водата гърмеше, ревеше и клокочеше.

Филис спря своя хроноцикъл. Номура увисна редом с нея. Намираха се на значителна височина и тук въздухът беше почти студен.

— Днес — обяви тържествено тя, — ще се опитам да уловя мащаба. Ще следвам потока до самия обрив, а след това ще пикирам надолу.

— Не се спускай твърде ниско — предупреди я той.

— Това си е моя работа — отрязва го тя.

— Не исках да ти се бъркам в работата. („А и кой съм аз? Плебей! Мъж!“) Направи го заради мен. — Номура дори трепна от собствената си глупост.

— Благодаря ти, Том. — Тя помълча за малко и добави: — Мъже като теб ми помагат да разбере колко неправилни са възгледите в епохата, от която идвам.

Винаги беше внимателна към околните. Може би за първи път почувства неудържимо влечение към нея, когато осъзна какви усилия полага, за да се отнася с него като е равен. Не й беше никак лесно да

признае (и тя, като него, бе новак в Патрула), подобно на мъжете от другите епохи, че притежава същите достойнства като тях и също така добре умее да ги използва.

Настроението ѝ рязко се промени.

— Размърдай се! — викна тя. — По-бързо! Още двайсетина години и от водопада нищо няма да остане.

Машината ѝ се стрелна напред. Номура спусна предпазителя на шлема и се устреми след нея, натоварен с касетки, акумулатори и прочие.

„Внимавай — шепнеше ѝ той, — внимавай, миличка, пази се!“

Филис се откъсна далеч напред. Стори му се, че следва комета — нещо стремително и ярко, носещо се косо над отвесното море с височина близо миля. Грохотът го оглушаваше, но за него не съществуваше нищо друго, освен тази светеща точка.

Едва на няколко метра над повърхността тя изправи хроноцикъла и го насочи към пропастта. Главата ѝ бе скрита зад стойката на видеокамерата, ръцете ѝ бягаха по клавишите на пулта, а с колене управляваше лоста. Предпазното стъкло се намокри от солени капки и Номура побърза да пусне чистачките. Хроноцикълът се тресеше и подскачаше под въздействието на мощни въздушни турбуленции. Ушите му бяха защитени от шума, но не и от рязката промяна в налягането и за миг остра болка прониза тъпанчетата му. Почти успя да догони Филис, когато хроноцикълът ѝ изведнъж сякаш обезумя, преобърна се наопаки, удари се в една двуметрова зелена вълна и изчезна в нея заедно с девойката. Собственият му вик потъна в тътена.

Том блъсна с юмрук скоростния лост и се устреми след нея. Стихията едва не го повлече в пропастта, но в последния миг инстинктът за самосъхранение надделя и той обърна машината. От Филис нямаше и следа. Пред него се издигаше непрогледна водна стена, отдолу скрита в облаци, а горе — изчезваща в равнодушната синева. Шумът го притискаше отвсякъде, сякаш чакаше мига, за да го разкъса на парченца.

Той се втурна обратно да търси помощ.

* * *

Навън бе горещо пладне. Изпепелената равнина изглеждаше напълно безжизнена и само в небето се рееше самотен лешояд. Всичко бе притихнало — освен далечния водопад.

Някой почука и Номура скочи от леглото. Ушите му още бяха заглъхнали и едва долови собствения си хриплив глас:

— Влизайте де!

Беше Еверард. Въпреки прохладата от климатика по ризата му имаше влажни петна. Между зъбите си стискаше незапалена лула.

— Е? — умоляващо попита Том.

— Както се опасявах. Нищо. Още не се е прибрала.

Номура рухна във фотьойла и забодде поглед в стената.

— Има и още — Еверард приседна на кревата и пружината изскърца под тежестта на тялото му. — Току-що пристигна хронокапсула. В нея се казва, че „агент Филип Реч не се е връщала в базата на своя регионално-времеви интервал от командировката в Гибралтар“. Никакви други сведения няма за нея.

— В нито една епоха?

— Това със сигурност могат да кажат само данелианците.

— Ами, попитайте ги!

— И мислиш, че ще отговорят? Забрави ли кои са те — свръхчовеци от далечното бъдеще, истинските основатели и ръководители на Патрула... Нима смяташ, че ние, простосмъртните, имаме право да ги питаме? Още малко и ще поискаш да узнаеш точния час на смъртта си. По-добре да не надничаш в бъдещето, Том. — Той въздъхна и гласът му поомекна: — Ако живеем достатъчно дълго, рано или късно ще надживеем всички, които са ни скъпи. Такава е съдбата на всеки човек, не само на тези, които работят в Патрула. Жалко, че се сблъска толкова рано с тази горчива истина.

— Да не говорим за мен! — възкликна Номура. — Какво е станало с нея? Това ме интересува в момента!

— Да... Мислих по твоя отчет. Струва ми се, че около този водопад въздушните потоци следват свои собствени закони. Което, впрочем, е съвсем естествено. Заради претоварването хроноцикълът ѝ е изгубил управление. Въздушна яма, завихряне, моментно невнимание и машината се е врязала във вълните.

Том стисна зъби.

— Трябваше да я подсигурия...

Еверард поклати глава.

— Не се обвинявай напразно. Ти беше само неин помощник. Това, че е проявила невнимание...

— Дявол да го вземе, още можем да я спасим, а вие не разрешавате! — викна Номура.

— Престани! — прекъсна го Менс. — Млъквай веднага!

„Да не си посмял да кажеш, че патрулните биха могли да се върнат назад във времето, да я уловят в мрежа от силови лъчи и да я измъкнат от бездната. Или че аз бих могъл да я предупредя. Това не е станало — значи няма да стане. Не трябва да стане. Започнем ли да се ровим в миналото и да го променяме, ще го превърнем в настояще. И ако простосмъртният дори веднъж си позволи да се прави на Бог, тогава къде ще му излезе краят? Първо ще спасим тази девойка, след това — Линкълн, а някой друг в същото време ще се опита да помогне на южняците... Не, само Всевишният има право да властва над времето. Патрулът съществува, за да охранява това, което вече е история. Да поругаеш тази висша заповед, е все едно да поругаеш собствената си майка.“

— Извинете — промърмори Номура.

— Няма нищо, Том.

— Не, аз... аз си мислех... когато я видях да изчезва... че спасителният отряд би могъл да се върне в този, същия миг и да я...

— Напълно естествен ход на мисли за един новак. Но, както разбираш, ние не сме го направили. А и едва ли някой би ни позволил. Твърде опасно е. Нямаме право да рискуваме живота на хората от Патрула. Още повече, когато хрониките сочат, че подобен опит предварително е обречен на неуспех.

— И няма никакъв начин да заобиколим тази пречка?

— Поне на мен не ми е известен. Примири се със съдбата, Том.

— Той се поколеба. — Мога ли... да направя нещо за теб?

— Не — отвърна с пресипнал глас Номура. — Оставете ме сам.

— Разбира се — каза Еверард и се надигна. — Запомни само, че не си единственият, който скърби за нея — добави Менс и излезе.

Когато вратата се затвори, Номура бе завладян от усещането, че шумът от водопада се приближава към него и нараства, нараства... Той втреничи невиждащ поглед през прозореца. Слънцето беше преваляло най-високата си точка и бавно се спускаше към хоризонта.

„Трябваше да я последвам, незабавно.“

И да рискува живота си. Ами да — ако загинат, поне да бъдат заедно.

Не, това е безсмислено. Двама мъртви не правят един жив. А и как щеше да ѝ помогне без необходимото снаряжение? Постъпи правилно, като потегли веднага за помощ.

Само че помощта му беше отказана (от човек, или съдба — нямаше значение) и тя загина. Потокът я запрати в пропастта. Вероятно само се е изплашила — секунда преди да загуби съзнание, а след това сблъсъкът я е убил, разкъсал я е на части и ги е разхвърлил по дъното — същото това дъно, което някога, като млад офицер в Патрула, обичаше да кръстосва по време на отпуски. Тогава дори не знаеше коя е Филис. Господи, дано поне прахът му някога се смеси с нейния!

Въздухът се разтrese от далечна канонада и подът затрепери. Вероятно могъщата река бе сринала до основи поредната непристъпна каменна планина. С каква професионална гордост би запечатала тя този миг на лентата!

— Би запечатала ли! — извика Номура и скочи от фотьойла. — Ще го запечата!

* * *

Длъжен бе да се посъветва поне с Еверард, но се опасяваше (може би напразно — мъката и липсата на опит са лоши съветници), че Менс ще му забрани и ще го отзове. Имаше нужда от почивка, но вместо това предпочете стимулираща таблетка. Инструкцията изискваше първо да провери генератора на силовото поле, а едва след това да го монтира върху стойката на неговия хроноцикъл. При това да не го прави тайно.

Когато изкара машината от гаража, един патрулен го попита накъде е тръгнал. „Ще се поразходя“ — отвърна лаконично Том. Онзи кимна съчувствено. Може би не знаеше за истинските му чувства към Филис, но загубата на близък другар винаги е тежка. Номура се отправи първо на север и едва след като базата се скри от погледа му, свърна към водопада.

Бреговете на потока не се виждаха. Хроноцикълът му бе обгърнат от облак пръски, напомнящ мътна, млечнобяла пелена. Лицевият предпазител оставаше прозрачен, но погледът му се губеше в мъглата, достатъчно разпокъсана на места, за да прозира гигантската водна стена. Шлемът пазеше ушите, но не можеше да омекоти чудовищните вибрации, които пронизваха цялото му тяло. Машината непрестанно се тресеше от въздушните вихри и Номура трудно я удържаше.

Но за да уцели нужния миг...

Той скачаше напред и назад във времето, проверяваше настройката и отново включваше стартера, търсейки сред мъглата собствените си размити очертания и още нещо...

Изведнъж ги зърна — две светли петънца високо в небето. Том видя как едното се стрелна надолу, блъсна се във водата и изчезна, потъна, а другото няколко секунди се мята наоколо, след което литна обратно. Прохладната солена мъгла го скри от самия него — та нали присъствието му не е било зафиксирено в онези проклети хроники!

Том се понесе напред, завладян от някаква непозната, стихийна сила, но успя да запази самообладание. Готов бе да прекара тук отреденото му биологично време, само и само да дочака своя миг. Страхът от смъртта, мисълта, че когато я открие, тя може да е вече мъртва — всичко това оставаше на заден план.

Хроноцикълът увисна само на метър от водната стена. Вихрите, погълнали Филис, се опитваха да издърпат и него. Но той беше нащрек, изплъзваше им се отново и отново — не само в пространството, но и във времето, за да може през онези фатални десетина секунди да държи под наблюдение целия този участък от водопада.

Във въздуха кръжаха поне двайсетина хроноцикъла. Номура не им обръщаше внимание. Това бяха само следи от неговите скокове във времето.

Ето там!

Недалеч от него, малко под повърхността, премина неясен тъмен силует, който явно следваше своя път към предначертаната гибел. Той завъртя рязко ръчката и силовото поле се затвори около изгубилата контрол машина. Но и неговия хроноцикъл бе повлечен към водата —

генераторът нямаше достатъчно мощност, за да изтегли машината на Филис от бушуващата стихия.

Вълните почти го бяха погълнали, когато пристигна помощта. Отпърво два хроноцикъла, после три, четири... С общи усилия успяха да вдигнат машината на Филис над повърхността. Тялото на девойката бе увиснало върху предпазните колани. Но той не се хвърли към нея. Преди това скочи няколко пъти обратно в същата пространствено-времева точка — за да спаси нея и самия себе си.

Когато накрая останаха сами сред надбягващите се облаци, той освободи девойката, вдигна я на ръце и тъкмо се готвеше да подкара към брега, за да ѝ окаже помощ, когато неочаквано тя се размърда, ресниците ѝ трепнаха и само след миг на устните ѝ разцъфна усмивка.

И тогава Номура се разплака. Съвсем близо до тях с рев се стоварваше отвесно цял един океан.

* * *

Залезът, срещу който бе скочил Номура, също не бе запечатан от никакви хроники. Всичко наоколо се обагри в златисто. Водопадът пламтеше в огненото зарево, а ревът му се разнасяше надалеч под мъждукането на вечерницата.

Филис си подложи възглавница, облегна се уморено и се обърна към Еверард:

— Ако само се опитате да го обвините в нарушаване на устава или някаква друга подобна глупост, аз също ще зарежа проклетия ви Патрул.

— Не, не. — Еверард вдигна ръка, сякаш да се предпази. — Не ме разбрахте правилно. Само исках да кажа, че всички ние се озовахме в доста деликатно положение.

— Защо? — попита предизвикателно Номура, който седеше на стола и държеше ръката ѝ. — Никой не ми е забранявал да я спасявам, нали? Агентите са длъжни при всички обстоятелства да пазят своя живот и живота на своите колеги, тъй като те представляват основния капитал на Патрула. От това не следва ли, че всеки подобен опит е напълно оправдан?

— Да, разбира се. — Еверард стана и пресече стаята. Подът закънтя под краката му и шумът надви дори грохота на водопада. — Победителите не ги съдят дори в по-строгите организации. Честно казано, Том, това, което днес си предприел, ти обещава блестящо бъдеще, можеш да ми вярваш. — Той се усмихна с крайчеца на устата, без да изважда лулата. — Позволи ми да изразя възхищението на един стар и опитен воин. Бил съм свидетел на много случаи, когато спасяването е невъзможно — добави Менс е мрачен вид. Спря и ги погледна. — Но нищо не бива да се оставя незавършено. А работата е там, че съгласно хрониките на нейния отдел, Филис Реч не се е връщала от тази командировка.

Ръцете им се сплетоха още по-здраво.

— Не, не се плашете — поклати глава Еверард с тъжна усмивка. — Том, помниш ли, веднъж ме попита защо ние, обикновените хора, не следим всяка крачка на своите приятели. Сега разбра ли защо? Филис Реч не се е регистрирала повторно в своето управление. Може и да е посещавала родния си дом, но ние не се интересуваме къде прекарват агентите свободното си време. — Той въздъхна. — Никой не може да ѝ попречи, ако реши да смени името си и да се премести в някое друго управление или отдел. Ще ви издам една тайна — няма да е първият подобен случай. И без това си имаме достатъчно проблеми. Като че ли това е единственият разумен изход.

Номура го разбра и неволно потрепери.

Филис го върна към реалността.

— И каква ще стана там? — попита тя.

Том осъзна, че това е моментът, който бе чакал цял живот.

— Имам една идея — възкликна той, прикривайки с мъка вълнението си. — Какво ще кажеш, ако ти предложи да станеш, например, госпожа Номура?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.